

I Morgenrood

Als de zon opgaat, zo zeggen de priesters, dan gaat de poort van Soltars hallen open en maakt de god zijn belofte aan de mensen waar: op de nacht van de dood volgt een nieuw leven.

Boven op een hoge stapel katoenbalen aan de rand van de rivierhaven van Gasalabad zat ik uit te kijken over de stad en haar muren, en ik zag Soltars licht rood opstijgen vanuit de woestijn.

Rood als het bloed op mijn kleren.

De rivierhaven kende ook op dit vroege tijdstip weinig rust. Een tiental schepen lag aan de kade, stroomopwaarts lagen nog twee aken met graan uit Kasdir te wachten om te kunnen afmeren, drie andere werden net gelost.

Nog maar kort geleden zou ik met grote ogen hebben gekeken naar de hoeveelheden graan die met zakken en manden tegelijk werden overgeladen op karren, die in een schier eindeloze keten van lastdieren en spannen door het gedrang hun weg naar de graanbeurs zochten. Lang voordat de eerste aak hier 's ochtends aanlegde, hadden de handelaars van Gasalabad de koersen daar al vastgesteld; het graan was al verkocht, zowel afzonderlijke zakken als hele scheepsladingen.

Er werd niet alleen graan gelost, elke denkbare waar vond zijn weg hiernaartoe, onder andere ook katoen. Samengeperst en vastgesjord in stevige balen werd die dan vier tot vijf balen hoog aan de rand van de haven opgestapeld.

Op een van die stapels had ik een plekje gevonden en daar zat ik als op een hoge troon, midden tussen het gewoel waar ik tegelijkertijd volstrekt geen deel van uitmaakte.

De stad strekte zich aan de overkant van de Gazar uit, daar

lagen de arena en een garnizoen stadssoldaten. Honderden andere gebouwen stonden dicht op elkaar gedrongen, beschermd door de hoge stadsmuur, maar dat deel van de stad kende ik nauwelijks. Ik was slechts een keer, midden in de nacht, door die wijk naar ons huis teruggekeerd.

Mijn blik gold echter niet de stad zelf, maar het gouden ochtendlicht dat zich een weg baande door de open poort en de schietgaten, en dat de tinnen in een roodgouden schijnsel onderdompelde. Net nog was de hemel boven de tinnen bedekt geweest door de donkere nacht, nu week die met elke ademhaling verder voor de dag. Waar net nog fonkelende sterren te zien waren geweest, kleurde de hemel steeds lichter en werd het duister verdrongen.

Op het moment dat de zon de aarde niet meer beroert, gaan de poorten van de god weer dicht en worden de doden gescheiden van de levenden.

Natalyia was nu veilig voor de macht van de Naamloze god. Ik leunde achterover en deed mijn ogen dicht.

‘Je ziet er beroerd uit.’ Zokora’s stem, donker en hees, onmiskenbaar.

Het had geen zin om me af te vragen hoe ze mij had gevonden. Van alle nieuwe kennissen die ik de afgelopen tijd had opgedaan, was zij nog altijd het grootste raadsel voor mij. Klein en tenger, met een huid in de kleur van ebbenhout en donkere, onderzoekende ogen kwam ze me vertrouwd en tegelijk oneindig vreemd voor. In haar ogen waren een wil te zien en een kracht die haar lichamelijke omvang deden vergeten. Ze was een prinses van haar volk, een priesteres van de godin Solante, de donkere zuster van Astarte, en een dodelijke strijdster met magie en met staal. En – misschien – een vriendin. Ik had haar niet horen aankomen.

‘Waar is Natalyia?’ vroeg ze.

‘Ze is dood.’

Ik deed een oog open en keek naar haar. Ze zat naast me, met haar rug tegen dezelfde baal, alleen zat ze zo rechtop dat ze die helemaal niet aanraakte. Ze droeg het gewaad van een lijfwacht, een donkere sluier beschermd haar ogen. Ik wist

dat het licht van de dag te fel voor haar was. Nu maakte ze de sluier echter los en ze keek mij aan met die donkere ogen. Er was geen verbazing in haar blik te zien, geen verdriet, alleen acceptatie, alsof het iets was wat ze allang had verwacht. Diep in haar ogen schemerde iets roodachtigs.

‘Het was toch niet zo eenvoudig als het leek?’

‘Toch wel,’ antwoordde ik. ‘Iedereen in de tempel is verdronken.’

‘Wat gebeurde er?’

‘Ze wilde er zeker van zijn dat iedereen zou verdrinken, en toen kwam ze te dicht in de buurt van de necromant. Hij dwong haar om hem naar de oppervlakte te brengen, zodat hij niet zou verdrinken. Het kwam tot een gevecht tussen hem en mij, en toen dat voorbij was stond ik op het randje van de dood.’

Onwillekeurig keek ik naar boven. Daar, op een hoogte van waaruit zelfs Gasalabad zo klein had geleken dat ik die hele immense stad met mijn duim had kunnen bedekken, was de beslissing gevallen. Dat we tot die hoogte hadden kunnen opstijgen was enkel te danken geweest aan de macht van de necromant, en toen hij stierf, stortte ik in de rivier.

Niemand kon zo’n val overleven, ook ik niet.

‘Ze plaatste Zielentrekker onder haar hart, liet zichzelf voorover in de kling vallen en gaf haar leven opdat ik genezen zou worden.’ Ik luisterde naar mijn eigen woorden. Mijn stem klonk vreemd in mijn oren. Zo veraf, zo onaangedaan. Ik had graag uitvoeriger verslag uitgebracht, maar ik kon het niet.

‘Ze stierf opdat jij zou leven?’ vroeg Zokora met verrassend zachte stem.

‘Ja.’ Ik trok mijn knie op, leunde mijn kin erop en keek uit over de haven aan mijn voeten. Drie rivierzeilschepen lagen daar afgemeerd, een ervan zo groot als de andere twee bij elkaar. Dat schip werd net beladen, aan de lastarm bungelde een grote baal die vervolgens in het laadruim verdween. De naam van het schip was de *Lans des roems* en het was mijn eigendom. Een paar dagen geleden al hadden we besloten om te vertrekken. Ik herinnerde me dat ik de vorige dag had ge-

zegd dat ik blij was dat deze stad geen van ons het leven had gekost.

Een voorbarige conclusie.

‘Ze heeft me niet gevraagd of ik wilde leven.’

‘Waarom zou ze dat hebben moeten vragen?’ vroeg Zokora.

‘Ik wilde niet dat ze haar leven voor mij zou weggevoeren.’

‘Ze heeft het niet weggegooid.’

‘Dat zie ik anders.’

‘Niet alles draait om jou, Haval,’ zei ze. ‘Ze deed het voor zichzelf, omdat het voor haar het juiste was.’ Ze keek me aan, haar blik was intens. De roodachtige fonkeling in haar ogen was nu heel duidelijk te zien.

‘Het zou niet mijn keuze zijn geweest.’

‘Het was haar keuze.’

Ik boog mijn hoofd. ‘Ik weet het.’

Ze nam mij even op, knikte toen. ‘Waar is ze? Is ze veilig?’

‘Ik heb haar naar de tempel van Soltar gebracht.’

Niemand wist hoe machtig Kolaron, de heerser van Thalak, werkelijk was. Maar een ding stond vast: hij was een zielenruiter en Natalyia’s ziel was al eens eerder in zijn ban geweest. Nog maar pas geleden was ze in Soltars naam gedoopt. Daarom had ik haar daarnaartoe gebracht, daar was ze veilig.

‘Ik ga afscheid van haar nemen,’ deelde Zokora me mee. Ze sprong elegant van de baal katoen af en landde zo lenig als een kat vier balen lager. Meteen was ze in het gewoel van de haven verdwenen.

Ik bleef zitten waar ik zat en keek een tijdje toe hoe de *Lans des roems* werd beladen. Deral, de kapitein, had toestemming gevraagd om lading op te mogen nemen. Volgens hem was het zonde om naar Askir te zeilen zonder daar verder profijt van te trekken. Hij stond toe te kijken terwijl de laadruimen werden gesloten, gaf de bootsman aanwijzingen en riep vervolgens een ander bemanningslid bij zich. Toen ging hij aan wal, waar hij werd opgewacht door een jonge vrouw, donker gekleed en gesluierd. Ze sprak hem aan en hij schudde zijn hoofd. Ze legde een hand op zijn arm, boog zich naar hem toe en fluisterde iets in zijn oor.

Zelfs van die afstand kon ik zijn verbazing zien. Hij knikte met kennelijke tegenzin en een buideltje wisselde van eigenaar. De jonge vrouw ging aan boord, zocht op de achtersteven bij de open scheepshut een kussen uit en nam daarop plaats.

Ik had ingestemd met het meenemen van lading, maar uitdrukkelijk niet van passagiers. Wat zou die jonge vrouw tegen onze kapitein hebben gezegd dat hij mijn instructies negeerde? Gisteren nog zou ik terstond hebben willen weten wat er daar zojuist was gebeurd, maar vandaag was mijn nieuwsgierigheid getemperd. Mijn gedachten zaten te zeer gevangen. Wat had Natalyia bij alle goden bezielde om zichzelf in mijn vervloekte kling te storten?

In hun edelmoedigheid hadden de goden sommige mensen magische talenten geschonken. Zo kon de een bijvoorbeeld met dieren praten, een ander kon steen vervormen met zijn blote handen. Natalyia was in staat geweest om door steen heen te bewegen.

De Naamloze god verleidde de mensen met een heel andere, duistere gave: de necromantie. Een necromant kon zich de ziel en het talent van anderen toe-eigenen, een proces dat gepaard ging met gruwelijke en dodelijke martelingen, want niemand gaf graag zijn ziel op.

Volgens de legende had Askannon de banzwaarden geschapen om necromanten te dwingen de zielen weer vrij te laten. Tegelijkertijd zouden de zwaarden hun drager bescherming bieden tegen de zielenruiters. Niet dat ik daar veel van had gemerkt. Ik was meer dan eens geconfronteerd met zo'n onheilige figuur en tot nu toe waren ze er altijd opvallend eenvoudig in geslaagd om mijn geest te bemachtigen.

De magie die in mijn zwaard zat, kwam verdacht dicht in de buurt van de magie van zulke necromanten. Als iemand ten offer viel aan zijn staal, dan gaf Zielentrekker mij de jaren die diegene nog over zou hebben gehad en genas mijn wonden. Zielentrekker was bepaald geen onbezielde stuk staal; hij beschikte over heel eigen gaven, zoals het opsporen van iets levends, en hij had een tomeloze gulzigheid om dat leven in te lijven. Voor zover ik wist was het het enige banzwaard dat

aan mijn god gewijd was, Soltar, de god van de dood. Dat kwam mij overigens zeer gepast voor, want het was onwaarschijnlijk dat enig ander zwaard zoveel zielen naar die god had gestuurd. Het mocht dan een heilig zwaard zijn, ik beschouwde het desondanks als vervloekt.

Ik droeg Zielentrekker nu sedert meer dan twee eeuwen en lange tijd had ik me tegen hem geweerd, maar dat was veranderd sinds ik een tijdlang blind was geweest en op Zielentrekkers zicht had moeten vertrouwen – en sinds het gevecht in de herberg van Fahrdr. Het staal was niet langer iets vreemds; het was een deel van mij geworden. Hoewel ik Soltar vaak genoeg levens bracht, was de gulzigheid van mijn zwaard er nooit minder op geworden. De gulzigheid waarmee hij levens van anderen in zich opnam.

Stroomafwaarts aan de oever, ongeveer tweehonderd schreden verderop, bevond zich een groot, massief rotsgesteente. De afgelopen nacht had ik op die plek oog in oog gestaan met de necromant die zichzelf de Marionettenspeler noemde. Enkel dankzij zijn onoplettendheid had ik hem kunnen verslaan, zij het zonder enige hoop het er zelf levend af te brengen, want hij had ons met zijn krachten tot hoog boven de stad getild. Toen hij stierf, stortten we allebei naar beneden.

Terwijl ik viel, had ik opgelucht bedacht dat ik erin was geslaagd om Natalyia en de anderen tegen dit monster te beschermen. Ik had lang genoeg geleefd en het was me niet zwaar gevallen om los te laten.

Maar ik had me in een ding vergist. Ik overleefde de klap, want ik miste de oever en kwam in het water terecht. Niet dat dat veel uitmaakte, slechts enkele ademtochten scheidde mij nog van Soltars poorten. Ik was blij toen ik Natalyia zag die zich over mij heen boog terwijl ik op sterven lag. Blij dat zij het was die verder zou leven.

Maar zij... zij liet zichzelf in Zielentrekkers verdoemde kling vallen en gaf mij daarmee haar leven. Alleen wist ik eigenlijk niet zo goed wat ik met dat onverhoopte nieuwe leven moest beginnen. Je zou denken dat ik er inmiddels aan gewend was, maar hoe vaak Zielentrekker me ook de levens

van verslagen vijanden had geschonken, dit keer was het anders.

Natalyia had zich vrijwillig aan het zwaard overgeleverd. Ik had haar dood door dat vervloekte staal heen gevoeld, ze kwam zonder enig verzet, zonder aarzeling, ze had zich zonder enig voorbehoud aan het wapen gegeven... en veranderde daarmee alles wat ooit was geweest.

Volgens de legendes veranderde het wezen van deze zwaarden in de loop der tijd. Tot nu toe had ik daar nooit iets van gemerkt. Dat Zielentrekker machtiger werd, ja, dat wel, maar hij bleef hetzelfde, vervloekte zwaard. Alleen zijn verlangen naar leven werd almaar groter en krachtiger.

Maar dat was vóór Natalyia geweest.

Het zwaard dat voor mij op mijn bovenbenen rustte, was niet meer hetzelfde waarmee ik de afgelopen nacht de necromant had verslagen. Het was alsof hij verzadigd was door Natalyia's bloed en dat die dood eindelijk zijn onmetelijke dorst had geleest.

Ik tilde mijn hand op en beroerde zachtjes het heft. Vroeger had het wapen altijd alleen levende dingen waargenomen, de rest bleef voor hem verborgen. Alleen wat leefde speurde hij op als een jachthond. Eigenlijk was het geen kwestie van zien, het was eerder een gevoel dat hij aan mij doorgaf.

Ook dat was veranderd.

Nu nam hij alles waar, de baal waar ik op zat, de kever die ergens onder mij een gang groef door de lagen fijn katoen heen, de zweetdruppels op mijn voorhoofd, het bloed dat in mijn aderen ruiste.

Vroeger zou hij zelfs naar het kleinste vonkje leven van die kever hebben verlangd; nu nam hij hem ter kennisgeving aan en hield zich gedeisd.

Op een gegeven moment pakte ik mijn buidel en haalde er een half voltooid sjahstuk uit. Het was gemaakt van wit ivoor en stelde een witte ruit voor.

Van het paard waren nog niet meer dan wat contouren bij benadering aangegeven, maar de kracht en de elegantie van het trotse dier kwamen in die paar lijnen al duidelijk naar vo-

ren. De ruiter was tenger, zijn lichte ruitruijrustring was in de stijl van die van de cavalerie van Bessarein, aangeduid door een enkele fijne kerf en wat oppervlakkige insnijdingen.

Het gezicht was echter al af. Het was amper groter dan de nagel van mijn pink en droeg Natalyia's gelaatstrekken. Ik bekeek de figuur. Hoe was het mogelijk dat ik hem die vastberaden blik had gegeven zonder er zelf erg in te hebben? Die ruiter zou zijn weg zoeken, muren en hindernissen slechten, slaglinies en stellingen onder de voet lopen, niets zou hem van zijn koers afbrengen.

Even zag ik weer voor me hoe ze in de tempel had gestaan nadat ze net in naam van mijn god was gedoopt. Ze keek me lachend aan en nodigde me uit bij haar te komen staan. Ik herinnerde me dat ik me had omgedraaid. Hoe lichtvaardig gaat een mens toch soms om met wat echt belangrijk voor hem is. Misschien omdat hij dat niet wil toegeven.

Zorgvuldig stopte ik het figuurtje weer in mijn buidel. We zouden binnenkort vertrekken. Ik hoopte dat ik dan in de gelegenheid zou zijn hem te voltooiën.

Ik stond moeizaam en met krakende botten op, hing het zwaard in mijn gordel en klauterde de stapel balen af, stijf en onhandig als de oude man die ik inmiddels had moeten zijn.

Zokora had me gevonden, maar of ze op het idee zou komen de anderen over mijn overwinning op de necromant te vertellen, betwijfelde ik. Ze ging haar eigen weg en niet alles wat zij deed was voor mij altijd even begrijpelijk.

Ondanks de grote drukte maakte iedereen plaats voor mij. Mensen deinsden achteruit en trokken wit weg als ze mij zagen. Ik was zo uitgeput dat het even duurde voordat ik dat in de gaten kreeg, en toen had ik nog enige tijd nodig om te begrijpen waarom.

Het bloed dat mijn cape kleurde, was niet dat van de necromant, dat had de Gazar uit het fijne linnen gewassen. Het was Natalyia's bloed. Ik had zo lang op de balen katoen gezeten dat het was opgedroogd.

Ik kon het de mensen niet kwalijk nemen. Ik zou mezelf ook uit de weg zijn gegaan.